

РЕШЕНИЕ

№ 14127

гр. София, 14.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 87 състав, в публично заседание на 02.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жана Петрова

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **1373** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 26, ал. 1 и ал. 12 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Делото е образувано по жалба с вх. № 3764/03.02.2026г. подадена от У. С., турски гражданин, [дата на раждане] в Г., Балъкесир, Република Турция, притежаващ паспорт № U31197511 изд. на 13.04.2023г. от посолство на Р. Турция в С., валиден до 12.04.2033г. , чрез адв. Ч. Казак – САК срещу заповед № 513з-142/09.01.2026г. изд. от С. Т. за началник на отдел „ Миграция“ – СДВР, с която на жалбоподателя е отказано предоставяне на право на пребиваване по заявление с вх. № 203153/16.12.2025г. за продължаване срока на пребиваване в Република България.

С жалбата са наведени твърдения за противоречие на оспорената заповед с материално-правните разпоредби и съществено нарушение на административно-производствените правила. Конкретно са посочени оплаквания, за необосновано неспазване от страна на органа издал заповедта, на изискуемия по закон 14 дневен срок за разглеждане и решаване на подаденото заявление, като се твърди липса на данни и обстоятелства който да обуславят „правна и фактическа сложност“ съгл. изискването на чл. 24в, ал.16 от ЗЧРБ – горното е наведено като правно основание за отмяна съгл. чл.146, т.3 от АПК. С тези аргументи от съда се иска отмяна на заповед № 513з-142/09.01.2026г. изд. от за Началник на отдел „ Миграция“ – СДВР връщане на преписката за ново произнасяне от административния орган при извършване на индивидуална преценка на случая.

В съдебно заседание жалбоподателят У. С. се представлява от процесуален представител адв. Ч. Казак. Поддържа доводите изложени в жалбата, като не претендира разноски.

Ответникът в съдебно заседание се представлява от юрисконсулт И.. Представя писмени бележки, чрез процесуалния си представител по делото, в които излага подробни аргументи за неоснователност и недоказаност на жалбата, като счита оспорения административен акт за правилен и законосъобразен издаден в съответствие с материалния закон и при липса на процесуални нарушения. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер определен от съда.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не се представлява, не взема становище по основателността на жалбата.

Съдът, като прецени становищата на страните, доказателствата по делото, направи проверка на основание чл. 168, ал. 1 от АПК на законосъобразността на оспорената административна заповед и на основания по чл. 146 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

На 16.12.2025г. в отдел "Миграция" при СДВР е подадено заявление за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България на осн. чл. 24в, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България от У. С., турски гражданин, [дата на раждане] в Г., Балъкесир, Република Турция, регистрирано с вх. № 203153. Към заявлението от жалбоподателя са били приложени документи: 1) копие от лична карта сочеща разрешение за пребиваване до 13.01.2023г. 2) копие на страница със снимка на паспорт № U31197511 изд. на 13.04. 2023г. от посолство на Р. Турция в С., валиден до 12.04.2033г.; 3) Уверение с рег. № 184 от 10.12.2025 г., издадено от "Колеж по мениджмънт, търговия и маркетинг" - С.; 4) декларация от Г. Б. Л. относно предоставяне на адрес на пребиваване на лицето У. С. от 06.11.2025г. (л.49) на адрес: [населено място], Л., [улица], ет.3, ап.11; 5) копие на нотариално заверен договор за наем от дата 17.11.2025 г. между Г. Л. – наемодател и У. С. – наемател относно отдаден под наем апартамент находящ се на адрес: [населено място], [улица],[жилищен адрес] заедно с гараж на ниво 1 на сградата(л.50-57); 6) Извлечение от сметка в Revolut на името на У. С. от 15.12.2025г. и движение по същата сметка за периода от 01.12.2025г. до 15.12.2025г. (л.58-63) относно наличие на финансови средства; 7) полица за медицинска застраховка валидна до 15.12.2026 г. издадена от ЗК Б.(л.64).

По заявление е издадено становище с рег. № 513р-2550/08.01.2026г. от Началник на 02 гр. АОЧ-СЗМ-ОМ- СДВР, с което на Началника на Отдел „Миграция“ –СДВР е изпратено предложение да бъде издадена заповед за отказ по заявлението на чуждият гражданин за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България.

На 09.01.2026г. началника на отдел „ Миграция“ – СДВР е издал заповед № 513з-142, с която на жалбоподателя е отказано предоставяне на право на пребиваване по заявлението му с вх. № 203153/16.12.2025г. за продължаване срока на пребиваване в Република България.

Изготвено е съобщение рег. № 513000-1878/12.01.2026г. до жалбоподателя, за уведомяване на заявителя относно постановеният отказ по подаденото от него заявление. Във връзка с връчване на заповедта предмет на настоящият спор е изготвена докладна записка с рег. № 513р-4677/14.01.2026г. за извършена проверка на предоставения от чуждия гражданин адрес за връчване на съобщения на адрес: [населено място], [улица], ет.3, ап.11, м която е посочено, че на адреса не е установен жалбоподателя и е залепено уведомление с рег. № 51300-1878/12.01.2026г.

От справка в автоматизираната информационна система на МВР е установено, че У. С. има установени четири влизания в Република България , като последно е влязъл на 07.12.2025 г. и от тогава няма регистрирано напускане.

На 15.01.2026 г. на жалбоподателят е връчена Заповед рег. № 513з-142, от 09.01.2026г., издадена от за началника на отдел "Миграция" при Столична дирекция на вътрешните работи, в присъствието на преводач относно подадено от него заявление с вх. № 203153 от 16.12.2025 г. в отдел "Миграция" за предоставяне право на продължително пребиваване на основание чл. 24в,

ал., 1 от ЗЧРБ. С процесната заповед му е отказано предоставяне на право за продължително пребиваване в Република България във връзка с установено обстоятелство, че жалбоподателя не отговаря на условията за пребиваване по чл. 24в, ал. 1 от ЗЧРБ, тъй като не е редовен студент по смисъла на Закона за Висшето образование. Изложено е, че в хода на разглеждане на заявлението У. С. е представил уверение от Колеж по мениджмънт, търговия и маркетинг- [населено място], в което е посочено, че той е записан в първи семестър на първи курс за учебната 2025/2026г. редовно обучение на образователно-квалификационна степен професионален бакалавър в специалност „Маркетинг“. Посочена е извършена проверка в Националната агенция за оценяване и акредитация към МС на Република България и констатирано при извършването ѝ обстоятелство, че висшето училище посочено от заявителя КМТМ няма институционална акредитация, в следствие на което същото няма право да осъществява прием на нови студенти след дата 16.04.2024г. Като е взето предвид обстоятелството, че У. С. е приет за обучение за учебната 2025/2026г. и е съобразено изискването на чл.5 от Закона за висшето образование във връзка с чл.75 ал.1 от същия закон е обоснован извода, че чуждият граждани не се явява редовен студент във висше училище в Република България по смисъла на Закона за Висшето образование и не изпълнява изискванията съгласно чл. 24в, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България, с оглед на което е постановен и отказа за предоставяне на право за продължително пребиваване.

С жалба от 29.01.2026 г., подадена чрез отдел“Миграция“ към СДВР пред Административен съд София-град, е оспорен горепосочения отказ по съдебен ред.

По делото е приложена административната преписка по издаването на оспорения акт и ангажираните от страните писмени доказателства.

Приложени са и Заповед № 513з-2396 от 24.03.2021г. на Директора на дирекция "Миграция"(л.66), с която Началникът на отдел „Миграция“ – СДВР е оправомощен да издава разрешение за краткосрочно и продължително пребиваване, както и да отказва издаването на такива разрешения, и Заповед № 513з-5977 от 19.05.2025г.(л.68), с която С. С., заемащ длъжността началник на сектор „Незаконна миграция” – СДВР е определен да изпълнява длъжността Началник на отдел „Миграция“ – СДВР.

Административен Съд С. – град, I отделение, 87-ти състав, след повторна служебна преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на У. С. лично на 15.01.2026г. Жалбата е подадена чрез административния орган до съда на 29.01.2026г., т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е активно легитимиран, за същия е налице правен интерес от оспорване на административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси, поради което жалбата е допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Заповед № 513з-142/09.01.2026г. е издадена от компетентен орган-това е ЗА началник на отдел "Миграция" – СДВР, на когото изрично по силата на чл. 57, ал. 1 от ППЗЧРБ, наред с Директора на Дирекция „Миграция“ или оправомощените от тях длъжностни лица е предоставено право да разглежда документите на чужденеца за предоставяне право на пребиваване. Видно от представените по делото доказателства - Заповед № 513з-2396/24.03.2021г. на Директора на СДВР, той оправомощава държавния служител, заемащ длъжността началник на отдел „Миграция“ при СДВР да издава или отказва издаването на разрешения за краткосрочно или продължително пребиваване. Представена е и Заповед № 513з-5977/19.05.2025г. на директора на СДВР, с която възлага да бъде заместван от главен инспектор С. Т. С., считано от 19.05.2025г. до

отпадане на необходимостта.

По наведените в жалбата твърдения относно неспазване на срока за произнасяне от страна на административния орган. Действително заявление за продължаване срока на пребиваване в Република България е подадено от У. С. на 16.12.2025г. а оспорената заповед на 09.01.2026г. Разпоредбата на чл. 24в , ал.16 от ЗЧРБ гласи , че заявленията, с изключение на тези по ал. 5 и 13, се разглеждат и решават в срок до 14 дни. При правна и фактическа сложност и необходимост от представяне на допълнителни документи този срок може да бъде удължен с един месец, за което чужденецът се уведомява писмено, като му се указва, че необходимите документи и информация следва да бъдат представени в 14-дневен срок. Когато допълнителните документи и информация не бъдат представени в указания срок, производството се прекратява и заявлението не подлежи на повторно преразглеждане. Конкретния случай не попада в изключението предвидено в ал.5 и ал.13 от същия член, но доколкото срокът, предвиден в закона за произнасяне на административните органи се счита за инструктивен, това означава, че неговото изтичане не води до автоматична загуба на правото на органа да се произнесе, нито до задължително издаване на акт в полза на чужденеца. При наличие на правна сложност: В случаи на правна и фактическа сложност срокът може да бъде удължен, което допълнително потвърждава, че той не е фиксиран преклузивен срок, чието изтичане не слага край на процедурата.

При издаването на оспорения акт не е налице съществено нарушение на административно-производствените правила, както и не е допуснато и нарушение на материалния закон. Съдът намира изводите на административния орган за правилни и законосъобразни.

Съгласно разпоредбата на чл. 26, ал. 2 от ЗЧРБ, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че не отговаря на условията по чл. 24, 24а - 24 г, 24е, 24з, 24и, 24к, 24м, 24н, 24о, 24п, 24р и 24с, 25, 33а, 33 г и 33к - 33м, 33п и 33т. В оспорената заповед като основанията за отказа са посочени чл.24а-24г. от ЗЧРБ.

На основание чл. 24в, ал. 1 от ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване до една година могат да получат чужденците, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са приети като студенти в редовна форма на обучение във висше училище в Република България. Разрешението се издава за срок 18 месеца, когато се отнася за последната година от обучението.

Нормата на чл. 24в, ал. 1 от ЗЧРБ, посочва, че разрешение за продължително пребиваване до една година могат да получат чужденците, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са приети като студенти в редовна форма на обучение във висше училище в Република България. Разрешението се издава за срок 18 месеца, когато се отнася за последната година от обучението.

За да бъде издадено разрешението следва да са налице кумулативно и двете предпоставки. Липсата на една от тях за предоставяне на право на продължително пребиваване обуславя извод за постановяване на отказ по чл. 26, ал. 2 от ЗЧРБ.

Съгласно нормативната уредба на чл. 24в, ал. 1 от ЗЧРБ - "разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които са приети като студенти редовна форма на обучение във висше училище в Република България ":

Чл. 66, ал. 2 от ЗВО в РБ - "студент е този, който се обучава за придобиване на образователни степени "бакалавър" или "магистър".

В процесният случай У. С. е представил уверение, че е студент записан през 2025/2026г. в първи семестър на първи курс редовно обучение на образователно квалификационна степен професионален бакалавър по специалност „маркетинг“ в Колеж по мениджмънт, търговия и маркетинг – С.. Изискването на чл. 24в, ал.1 от ЗЧРБ въвежда понятието „висше училище в Република България“.

Със Закона за Висшето Образование се уреждат устройството, функциите, управлението и финансирането на висшето образование в Република България. Чл. 17. ал. 1 от ЗВО определя системата на Висшите училища в Българи, която включва: университети, специализирани висши училища и самостоятелни колежи, като чл. 5. от ЗВО поставя изискването, че „висше образование се придобива във висши училища, получили акредитация от Националната агенция за оценяване и акредитация и създадени при условия и по ред, определени от този закон“. Специализиран държавен орган за оценяване, акредитация и контрол на качеството на дейностите по чл. 6 от ЗВО е Националната агенция за оценяване и акредитация към Министерския съвет. Висшето училище трябва да е получило положителна оценка от Националната агенция за оценяване и акредитация (НАОА), която потвърждава способността му да осъществява дейност като висше училище съгл. чл.75 ал.1 от ЗВО и да дава висше образование по образователно-квалификационни степени в определени области, професионални направления и по специалностите от регулираните професии чрез оценяване качеството на дейностите по чл. 6 от с.з.. Чл. 77 ал. 12 от ЗВО пък поставя ограничението, че ако висшето училище получи два последователни отказа, както и ако не поиска повторна акредитация или не отговори на препоръките в срока по ал. 10, висшето училище се закрива.

При извършена служебна проверка от съда в общодостъпната страница на НАОА (<https://www.neaa.government.bg/homepage/105-akreditirani-institucii/visshi-uchilischa/302-kolezh-pomenidzhmant-targovija-i-marketing-sofija>) е видно, че в следствие на институционалната акредитация на Колеж по мениджмънт, търговия и маркетинг – С., от страна на Националната агенция за оценяване и акредитация е постановен отказ за последваща институционална акредитация на основание чл. 77, ал. 9, изр. второ от ЗВО, във връзка с чл. 77, ал. 3, т. 1 от ЗВО и във връзка с чл. 14, ал. 5 от ЗВО. Решението е взето на: 28.03.2024г., като е определен е срок до 18 месеца от момента на уведомяването, в който К. по мениджмънт, търговия и маркетинг да поиска извършването на нова процедура за институционална акредитация на основание чл. 77, ал. 10 от ЗВО. Видно от посоченото в оспорената заповед, на отправеното запитване НАОА е потвърдила отказа за институционална акредитация на КМТМ и липсата на валидна такава към момента на проверката, както и че висшето училище има право да продължи да провежда обучението и да издава дипломи на приетите преди момента на уведомяване за получения отказ студенти, но няма право да осъществява прием на нови студенти, като за дата на уведомяването е посочена дата 16.04.2024г. С оглед изложеното правилно административния орган е обосновал заключението, че относно заявителя дори да са налице предпоставките същия да е записан като студент редовна форма на обучение, то спрямо него не са изпълнени предпоставките относно изискването към посоченото от него висше училище, тъй като същото не е получило акредитация за такова видно от отказа Националната агенция за оценяване а съгласно представеното пред него Удостоверение е видно, че заявителя е записан за първи курс редовно обучение през 2025/2026г. – явно след посочената дата 16.04.2024г. – почти година и половина след това.

В хода на производството е представено уверение № 367/18.03.2025 г. издадено от Колеж по мениджмънт, търговия и маркетинг -С., с което се удостоверява че жалбоподателят е записан през 2024/2025г. във втори семестър на първи курс, редовно обучение във висше образование на образователно-квалификационна степен професионален бакалавър по специалност маркетинг. В същото се посочва, че У. С. е записан във втори летен семестър на първи курс по програма: чуждо-езиково обучение български език (01.03.2025г. -01.10.2025г.), като след успешно завършване следва да запише първи зимен семестър на първи курс 2025/2026г. по академичната програма на колежа (л.10). От извършена служебна проверка в сайта на КМТМ е видно, че приемът

кандидатстудентската кампания на Колежа за есенния семестър включва класиране с краен срок 31 октомври. Дори да се приеме, че жалбоподателя с това удостоверение доказва, че е бил записан и се е обучавал вече в продължение на един семестър преди учебната 2025/2026г., както твърди в жалбата си, то записването му следва да е станало след 16.04.2024г. – най-рано през октомври 2024г., предвид посочения период в удостоверение № 367/17.03.2025г. а именно 01.03.2025г. -01.10.2025г., то записването следва да е извършено дори и по-късно. Предвид изложеното твърдението на жалбоподателя, че същия е записан в КМТМ преди 16.04.2024г. преди отнемането на институционална акредитация на колежа е неоснователно.

При комплексна оценка на доказателствата по делото, се установява, че към момента на издаване на оспорения административен акт, жалбоподателя е бил записан като редовен студент в училище в Република България, което не е отговаряло на изискването за „висше“ училище съгласно нормативната уредба на предвидена в страната ни и съответно не е отговарял на условията да получи предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България съобразно законовите предпоставки предвидени в ЗЧРБ.

С оглед изложеното настоящият съдебен състав счита, че правилно административният орган е приел, че тъй като КМТМ не може да се счита за висше училище в Република България по смисъла на ЗВО, то жалбоподателя не се явява редовен студент във висше училище по смисъла на Закона за Висшето образование, като по този начин не отговаря на едно от задължителните изисквания на чл. 24 в от ЗЧРБ. При този изход на спора, жалбоподателят следва да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение. Искането за заплащането му е своевременно предявено, като размерът следва да се определи по правилата на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Съдът съобрази, че се касае за спор без материален интерес и производство не се отличава с фактическа и правна сложност, поради което юрисконсултско възнаграждение се определя в размер на 200 лева или 102.25 евро.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I отделение, 87 състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на У. С., турски гражданин, [дата на раждане] в Г., Балъкесир, Република Турция, притежаващ паспорт № U31197511 изд. на 13.04.2023г. от посолство на Р. Турция в С., валиден до 12.04.2033г. , срещу заповед № 513з-142/09.01.2026г. изд. за началник на отдел „Миграция“ – СДВР, с която на жалбоподателя е отказано предоставяне на право на пребиваване по заявление с вх. № 203153/16.12.2025г. за продължаване срока на пребиваване в Република България.

ОСЪЖДА У. С., турски гражданин, [дата на раждане] в Г., Балъкесир, Република Турция, с личен Номер 29935154794, притежаващ паспорт № U31197511 изд. на 13.04.2023г. от посолство на Република Турция в С., валиден до 12.04.2033г. , да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, сумата в размер на 102.25 евро (сто и две евро и двадесет и пет цента) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

СЪДИЯ:

